

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. G. Z., bytom K., a J. G., bytom K., obaja zastúpení advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd a čl. 37 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Úradu hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru z 26. novembra 2002 č. HCP-1166/CP/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. G. Z. a J. G. odmieta pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2002 doručená sťažnosť Mgr. G. Z., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), a J. G., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), obaja zastúpení advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1

a 2 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 37 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Úradu hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru (ďalej len „ministerstvo vnútra“) z 26. novembra 2002 č. HCP-1166/CP/2002.

Sťažovatelia požadovali vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a čl. 37 ods. 4 listiny rozhodnutím ministerstva vnútra č. HCP-1166/CP/2002 z 26. novembra 2002, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu Odboru hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach č. HCP-61-72/OHCP-KE/2002. Ďalej požadovali, aby ústavný súd rozhodnutie ministerstva vnútra zrušil a uložil mu povinnosť vykonať v cestovných dokladoch sťažovateľky záznam vyplývajúci z nálezu ústavného súdu. Požadovali tiež náhradu trov advokátskeho zastúpenia.

V zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) požadovali, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia ministerstva vnútra v tom zmysle, aby sa príslušný policajný útvar dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia.

Citovaným rozhodnutím ministerstva vnútra bolo právoplatne rozhodnuté o zrušení povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky pre sťažovateľku, a to v zmysle § 42 ods. 1 písm. c) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“).

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je oprávnený podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv

a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 37 ods. 4 listiny kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, má právo na tlmočníka.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma splnenie procesných podmienok, za splnenia ktorých môže sťažnosť prijať na ďalšie konanie. Sťažnosť neprijme aj vtedy, ak nie je daná jeho právomoc.

Z uvedeného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať o porušení základných práv alebo slobôd je iba subsidiárna, teda je daná iba v tom prípade, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v správnom súdnictve preskúmavajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Citované ustanovenia vyjadrujú ústavnú zásadu preskúmateľnosti právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej správy všeobecnými súdmi, ktorá vyplýva z čl. 46 ods. 2 ústavy.

Výnimky z tejto zásady sú uvedené jednak v § 248 OSP a jednak v Prílohe A Občianskeho súdneho poriadku. Treba konštatovať, že rozhodnutie ministerstva vnútra vydané v zmysle § 42 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z prieskumnej právomoci všeobecného súdu v zmysle citovaných ustanovení vylúčené nie je. Rovnako treba konštatovať, že súdnu preskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia nevylučuje ani zákon o pobyte cudzincov.

Vzhľadom na uvedené je v právomoci všeobecného súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie ministerstva vnútra. Tým je zároveň vylúčená právomoc na prerokovanie tejto veci ústavným súdom.

Uvedený záver sa vzťahuje v plnom rozsahu nielen na sťažovateľku, ktorej sa rozhodnutie ministerstva vnútra bezprostredne dotýka, ale aj na sťažovateľa, ktorého práva

rozhodnutím priamo dotknuté nie sú. Je totiž zrejme, že k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru môže dôjsť iba v prípade, ak sú rozhodnutím ministerstva vnútra porušené základné práva sťažovateľky. Preto iba po vyčerpaní všetkých účinných prostriedkov ochrany základných práv sťažovateľky by mohla byť daná právomoc ústavného súdu ohľadom oboch sťažovateľov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2003